

дъхъ. Извадихъ нотно тевтерче и записахъ мелодията, подъ звуцитъ на която шествието на бързъ ходъ се запъти къмъ езическото оброчище на „Св. Костадинъ“.

Заслизахме отъ височината, на която се намира селото, и следъ кратко време се намѣрихме на една малка поляна, заобиколена отъ високи буки. Предъ насъ е оброчището на „Св. Костадинъ“ : надъ единъ изворъ е издигнато малко параклисче. Свещеникътъ отслужи водосветъ. Всички пиятъ отъ осветената вода „за здраве“. Настроението се повишава. Гайдата писва и встрани отъ оброчището на поляната се люшва пѣстро хоро.

Когато започнатото хоро вече лениво огъваше линията си и отиваше къмъ изтощение, неочаквано остъръ звукъ процепи въздуха и нахлу въ съседната гора... За хороводецъ бѣше застанала една нестинарка и искаше да се засвири нестинарското хоро. За мигъ всички замръзнаха по мѣстата си. Въ първия мигъ азъ не разбрахъ какво стана. Но гайдата влѣзе въ стихията си; светиятъ тѣпанъ мина въ други рѣце и съ нова сила се намѣси съ своитъ първобитни ритми.

Това е нестинарското хоро, което се играе вечерята въ огъня и то веднажъ въ годината. За около огъня има друга хороводна мелодия.

Хорото се оживи, увлѣчението стана стихийно. Азъ оставихъ на страна фотографическия си апаратъ и нотния листъ и се заловихъ на хорото. За мигъ се почувствувахъ недѣлима частица отъ това ликуващо множество — нали сме синове все на една земя. Нестинарското хоро ме грабна. Какъ ли ще подеждуваше то до-вечера на нестинаркитъ, когато зърнатъ зѣбитъ на огъня! Изтощението отъ играта заглѣхна въ последнитъ тонове на гайдата. Шествието пое обратния пѣтъ за село. Отново прозвучаватъ тоноветъ на позната рѣченица. Какъ всички пѣсни въ селата сж разпредѣлени споредъ празниците и обичаитъ! Цѣлото